06/02/2024

Αρχιμ. Κοσμάς Γρηγοριάτης (†): Σύμβολο θυσίας και ανθρωπιάς 35 χρόνια μετά το θάνατό του

/ Γνώμες

«Για την ιεραποστολή το δόσιμο να είναι αληθινό, ολοκληρωτικό, δίχως κρατούμενα, με διάθεση αυτοθυσίας και αυταπαρνήσεως και με σκοπό να αφήσουμε τα κόκκαλά μας μεταξύ των ιθαγενών». (†Αρχιμ. Κοσμάς Γρηγοριάτης)

- **Του Επισκόπου Κωνσταντιανής κ. Κοσμά**

Σε εποχές που τα υγιή πρότυπα περνάνε κρίση και τα Μέσα Κοινωνικής Δικτύωσης προβάλλουν συνεχώς στην επικαιρότητα το κακό και την ανηθικότητα ως αρετή, δυστυχώς, το πνεύμα της προσφοράς και της θυσίας θεωρείται ως κάτι το εξωπραγματικό, το οποίο προβάλλεται ελάχιστα και ανήκει στη σφαίρα του παραλόγου.

Έρχεται η Εκκλησία, η οποία είναι ο υπερασπιστής και ο εκφραστής της «Αλήθειας» ανά τους αιώνες και ιδιαιτέρως τον 21ο αιώνα, που τα πάντα καλύπτονται από το πέπλο της τεχνολογίας, της τεχνητής νοημοσύνης και του υλοφρονιστικού τρόπου ζωής, να παρουσιάσει ανθρώπους, οι οποίοι έγιναν σύμβολα θυσίας και ανθρωπιάς σε ένα κόσμο αφιλόξενο και εγωκεντρικό.

Τριάντα πέντε χρόνια μετά, έρχεται και πάλι στην επικαιρότητα η μορφή του μακαριστού Αρχιμ. π. Κοσμά Γρηγοριάτη, ο οποίος θυσίασε τη ζωή του στην διακονία των Αφρικανών αδελφών μας. Ξεσκονίζει τη μνήμη μας και μας υπενθυμίζει το χρέος όλων μας, κληρικών και λαϊκών, για προσφορά και διακονία στον πάσχοντα και ελάχιστο αδελφόν μας.

Ο π. Κοσμάς ο Γρηγοριάτης ξέγραψε τον εαυτό του ευαγγελιζόμενος τον Χριστό στην Αφρική. Ο χρόνος, όμως, δεν κατώρθωσε να σβήσει την μνήμη του, όπως συνήθως γίνεται με τους αποθνήσκοντες. Αντίθετα, αυτή παραμένει ζωντανή σε όλους όσοι τον είχαν γνωρίσει και είχαν εκτιμήσει τα χαρίσματα, με τα οποία τον είχε προικίσει ο Θεός, και κυρίως για την Χριστομίμητο αγάπη του προς τους Αφρικανούς αδελφούς μας και τον χειμαρρώδη ενθουσιασμό του για την Ιεραποστολή.

Η Ιερά Μητρόπολη Κατάνγκας τον έχει καταγράψει στο ιεραποστολικό της μητρώο ως «Ιεαραπόστολο και Φωτιστή» στην Αφρικανική ήπειρο. Όπως πολύ χαρακτηριστικά έγραψε ο μακαριστός Καθηγούμενος της Ιεράς Μονής Γρηγορίου, Αρχιμ. Γεώργιος Καψάνης: Εκεί άφησε την τελευταία του πνοή. Εκεί παρέδωσε την μακαρία ψυχή του στα χέρια του ζώντος Θεού. Εκεί υπέγραψε με το αίμα του το συμβόλαιο της παντοτεινής συνεργασίας του με τον λαό της Αφρικής. Εκεί πότισε με το αίμα του το δέντρο της Τοπικής Εκκλησίας, για να είναι αειθαλές και καρποφόρο.

Η θυσία του π. Κοσμά, στις 27/1/1989, έδωσε το έναυσμα να αφυπνιστούν πλήθος κληρικών και λαϊκών, για να ασχοληθούν ουσιαστικότερα με το έργο της Ορθόδοξης μαρτυρίας (Ιεραποστολής), όχι μόνο σε όλη την Αφρική, αλλά γενικότερα σε παγκόσμια κλίμακα.

Εδώ και 35 χρόνια, καρποφορεί και συνεχίζει να ανοίγει νέους ορίζοντες στις τοπικές κοινωνίες και να διευρύνεται. Γι’αυτό, πολλοί Αφρικανοί αδελφοί μας προστίθενται κατηχούμενοι και βαπτιζόμενοι στα μητρώα της **Ιεράς Μητροπόλεως Κατάνγκας.**

Έτσι, λοιπόν, η Ιερά Μητρόπολη Κατάνγκας, με τις ευλογίες της ΑΘΜ Πάπα και Πατριάρχη Αλεξανδρείας και Πάσης Αφρικής, κ. κ. Θεοδώρου Β’, και με τις ευχές του σεπτού Ποιμενάρχου αυτής Μητροπολίτου Κατάνγκας, κ. Μελετίου, το έτος που διανύουμε, 2024, το έχει αφιερώσει στα 35 χρόνια από τον αιφνίδιο θάνατο του μακαριστού Ιεραποστόλου και Φωτιστού του Ζαΐρ, σημερινής Λαϊκής Δημοκρατίας του Κονγκό, Αρχιμ. π. Κοσμά Γρηγοριάτη.

Θεώρησα χρέος μου να καταθέσω μερικές σκέψεις σχετικά για την μαρτυρική μορφή του, η οποία με εμπνέει καθημερινά βλέποντας την φωτογραφία του στους χώρους των κτηρίων της Ιεράς Μητροπόλεως. Συγχρόνως, με προβληματίζει το γεγονός ότι πατάω στα χώματα, τα οποία πότισε με αίμα και ιδρώτα 13 ετών εκείνος. Όπου και να κοιτάξεις, όπου και να πατήσεις, ο τόπος είναι διάσπαρτος από την μαρτυρική του πορεία. Όλη αυτή η πορεία του μου θυμίζει το δικό μου χρέος απέναντί του. Να διατηρήσω την πορεία της ζωής του ζωντανή στις καρδιές των ανθρώπων, σκεπτόμενος τα πάρα πολλά εμπόδια που συνάντησε, τις διαφορετικές κλιματολογικές συνθήκες, τις επιδημίες, την δυστυχία, την πείνα κ.α.

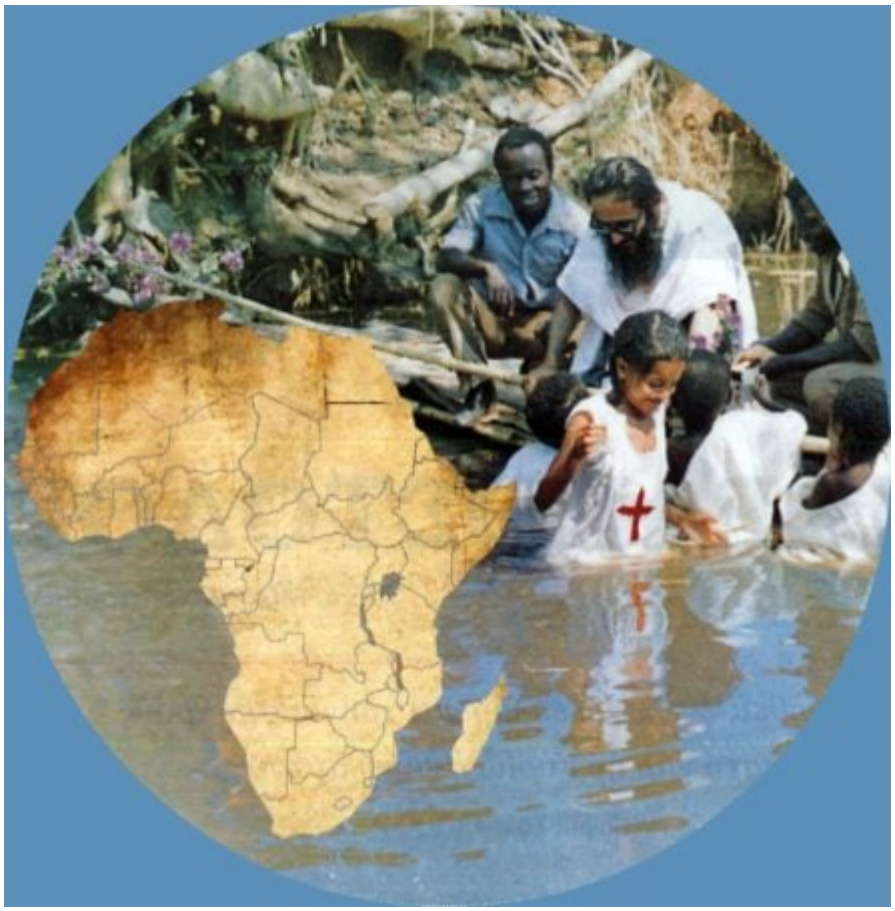

Έγραφε σε μία επιστολή στον πατέρα του ευρισκόμενος στο Άγιον Όρος: Εμείς εκοπιάσαμεν επί τριετίαν και «παραφρονών» μπορώ να πω ότι στον χώρο αυτόν εκοπίασα περισσότερον από κάθε άλλον και πλέον αγνά και καθαρά. Δεν πρέπει να μας φοβίζη τίποτε, τόσο οι συκοφαντίες, όσο και οι συκοφάντες, οι οποίοι θα πέσουν και θα αποκαλυφθούν μία ημέρα. Αυτό που έχει σήμερα σημασία είναι να συνεχίσης να προσφέρεις εσύ σταθερά τις υπηρεσίες σου προς την Ιεραποστολή με πολλή αγάπη και προσευχή...

Αυτή ήταν και είναι η ζωή μας εκεί κάτω τυλιγμένη με αγωνίες, κόπους και μόχθους και μόνο έτσι ίσως μας ελεήση μια ημέρα ο Θεός και ιδούμε από μια γωνιά το πρόσωπό Του. Τα αυτοκίνητα και τα σίδερα θα χαλούν, θα τα αλλάζουμε, θα παίρνωμε άλλα και έτσι θα προχωρούμε σιγά – σιγά τον Γολγοθά της Ιεραποστολής προς δόξαν Θεού και δια την ελευθερίαν των ιθαγεννών αδελφών μας.

Από τον Σταυρό λοιπόν του Χριστού ας αντλούμε δύναμι και ας συνεχίζωμε την ευλογημένη προσφορά μας, μέχρι να γίνωμε ολοκαυτώματα δια την δόξαν του Χριστού μας και της Ορθοδοξίας. Κράτα γερά, προσεύχου και ο Κύριος επιφυλάσσει λαμπρό μέλλον δια την Ιεραποστολήν.

Μπορώ να ομολογήσω ότι ο μακαριστός π. Κοσμάς, είναι πιο επίκαιρος από ποτέ. Εάν πριν από 35 χρόνια διέκρινε την ανάγκη της Εκκλησίας να καταθέσει την Ορθόδοξη μαρτυρία της και να κηρυχθεί το Ευαγγέλιο σε μία ήπειρο αποκλεισμένη από τους πάντες, όπου η φτώχεια, οι ασθένειες και η πείνα είναι ο συνοδοιπόρος των Αφρικανών αδελφών μας, τότε πόσο μεγαλύτερη ανάγκη υπάρχει αυτή τη στιγμή στην «πολιτισμένη Ευρώπη» και στον υπόλοιπο κόσμο για κατήχηση και Επαναευαγγελισμό;

Γράφει ο Μητροπολίτης Καμερούν, κ. Γρηγόριος: Όσους μας απασχολεί το θέμα του Ευαγγελισμού των εθνών και όσοι ταχθήκαμε στο να υπηρετούμε με κάθε τρόπο αυτό το έργο, νομίζω είναι καιρός να επαναανακαλύψουμε το έργο αυτό του πατρός Κοσμά, και να επανατοποθετηθούμε σε αρκετές πλευρές του, για να μπορέσουμε να έχουμε μέλλον σ’ αυτήν την μεγαλειώδη σύγχρονη προσπάθεια της εξόδου της Ορθοδόξου Εκκλησίας, η οποία «εξήλθε νικώσα και ίνα νικήση» την αγνωσία των εθνών…

Είναι προκλητικό να μιλήσεις για τον π. Κοσμά. Φαίνεται σήμερα να είναι εύκολο, αλλά όσο ο καιρός αυξάνει από την εκδημία του, τόσο περισσότερο αισθάνομαι ότι είναι δύσκολο να μιλήσει κανείς για έναν άνθρωπο χωρίς στην πραγματικότητα να μπορεί να τον καταλάβει.

Ο π. Κοσμάς δεν ερμηνεύεται εύκολα. Ίσως είναι εύκολο να μιλήσουμε για το έργο του, γι’ αυτό δηλαδή που βλέπουμε. Είναι, όμως, πάρα πολύ δύσκολο να μιλήσουμε γι’ αυτό που δεν γνωρίζουμε. Δηλαδή τον εσωτερικό κόσμο της καρδιά του, ο οποίος τον οδήγησε, κατά τη νεότητά του, να πάρει μία τέτοια απόφαση. Γιατί μια τέτοια απόφαση σημαίνει εκρηκτική αγάπη για τον Θεό. Και για να φτάσει στο δρόμο της θυσίας, γιατί θυσία δεν ήταν μόνο ο μαρτυρικός θάνατός του, αλλά θυσία ήταν ολόκληρη η ζωή του. Πήρε στα σοβαρά το λόγο του Χριστού: εφ’ όσον εποιήσατε ενί τούτων των αδελφών μου των ελαχίστων, εμοί εποιήσατε (Ματθ. 25, 35 – 36).

Γράφει ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Κατάνγκας, κ. Μελέτιος, σε μια επιστολή του: Οι λεπροί στο χωριό Καζένζε, αλλά και οι «Σπανιόλες» ρωμαιοκαθολικές μοναχές έτρεφαν, αλλά και σήμερα ακόμη τρέφουν, έναν απέραντο σεβασμό στο πρόσωπό του, γιατί κάθε τόσο βρισκόταν ανάμεσά τους μαζί με τον πατέρα του, όχι μόνο για να προσφέρει φαγητό και ρουχισμό, αλλά και γιατί έμενε μαζί τους και συνομιλούσε χωρίς καν να βιάζεται να επιστρέψει.

Πήγε στην Αφρική, γιατί είχε αποφασίσει ότι θα πεθάνει εκεί που ξεκίνησε να εργάζεται. Εκείνος ποτέ ίσως δεν πίστευε ότι αυτό που έκανε ήταν πάρα πολύ

μεγάλο. Εμείς, όμως, μπορούμε να καταλάβουμε, βλέποντας αυτό το τεράστιο έργο του, ότι ο άνθρωπος, όταν έχει την απλότητα, μπορεί να επιτελέσει κάτι το πάρα πολύ μεγάλο, γιατί εμπιστεύεται το έργο του στο πρόσωπο και στην αγάπη του Θεού.

Τον Ιούλιο του 1975 κατεβαίνει στο Κολουέζι του Ζαΐρ (σημερινή Λαϊκή Δημοκρατία του Κονγκό) ως λαϊκός κοντά στον Ιεραπόστολο Αρχιμ. π. Αμφιλόχιο Τσούκο και συγκροτεί τα πρώτα συνεργεία από ιθαγενείς, με τα οποία χτίζει 9 ναούς σε 15 μήνες.

Τον Ιούνιο του 1978, με τις συστάσεις και ευλογίες αγίων Γερόντων του Αγίου Όρους, ο Καθηγούμενος της Ι. Μ. Οσίου Γρηγορίου, στις 20 Ιουλίου 1978, τον κάνει μικρόσχημο μοναχό και στο τέλος Αυγούστου χειροτονείται διάκονος και ιερέας. Τον Οκτώβριο του ίδιου έτους, με τις ευλογίες του μακαριστού Μητροπολίτου Κεντρώας Αφρικής, κυρού Τιμοθέου Κοντομέρκου, αναλαμβάνει να διακονήσει στο Κολουέζι. Από τη πρώτη στιγμή, οδηγήθηκε από τη Θεία Χάρη.

Αρχίζει το κτίσιμο της Ιεραποστολικής βάσης για τη στέγαση του ιδίου και των συνεργατών του (Μοναστικά κελιά σε Αγιορείτικο ρυθμό, αποθήκες, εργαστήρια αγιογραφίας, ξυλουργίας, σιδηρουργίας). Προχωρεί στο κτίσιμο του οικοτροφείου των παιδιών και στη συνέχεια στο κτίσμο στέγης θηλέων με ναό προς τιμήν του Αγίου Νεκταρίου. Αξιοποιεί με κάθε τρόπο τα οικόπεδα που του παραχωρεί το κράτος θεμελιώνοντας μέσα ναούς ή χτίζοντας μικρά σπίτια για τους Ιερείς.

Υπήρξε ο εμπνευστής ενός τεράστιου κοινωνικοανθρωπιστικού έργου. Έγραφε ο καθηγητής Πανεπιστημίου, Ηλίας Βουλγαράκης, σχετικά με το αναπτυξιακό έργο του: Η προσπάθεια δεν ήταν εύκολη. Ωστόσο η γνώση του, το πολυσύνθετο ταλέντο του για τεχνικά ζητήματα και παράλληλα η πίστη στο σκοπό και η θέλησή του να βοηθήσει τους Αφρικανούς αδελφούς με τρόπο συνολικό, σύμφωνα με τη μακρόχρονη παράδοση της Ορθόδοξης Ιεραποστολής, τον έκανε να ξεπεράσει πολλά εμπόδια τόσο αντικειμενικά, όσο και ψυχολογικά, από την πλευρά του περιβάλλοντος. Αντικείμενο του προγράμματός του ήταν σύμφωνα με τα δεδομένα της περιοχής η πρωτογενής άντληση αγαθών από την καλλιέργεια της γης, με ταυτόχρονη εκπαίδευση του ιθαγενούς πληθυσμού στη γεωργία. Για το σκοπό αυτό αποκτήθηκε το πρώτο κομμάτι γης, η φάρμα, όπως το ονόμαζε, και άρχισε η δουλειά. Παράλληλα, ένα μέρος της φάρμας, χρησίμευε ως πειραματικός αγρός, από τη μια μεριά για αναζήτηση νέων ποικιλιών σπόρων, πιο παραγωγικών από αυτούς που ήδη ήταν σε χρήση, και από την άλλη για την έρευνα και εισαγωγή νέων καλλιεργειών, πιο αποδοτικών από τις τότε υφιστάμενες.

Απώτερος στόχος της προσπάθειας με την εκπαίδευση των ιθαγενών ήταν να

μπορέσουν οι ίδιοι να αναλάβουν με τη σειρά τους τη δημιουργία ανάλογων η σε μικρότερη κλίμακα έργων σε νέες περιοχές της ίδιας επαρχίας για εξασφάλιση μιας καλύτερης διατροφής και για αύξηση του εισοδήματος όλων εκείνων που θα συνεργάζονταν στα νέα αγροκτήματα…Με τη γενικότερη οργάνωση των αγροκτημάτων συνετέλεσαν στο να θεωρηθεί το αναπτυξιακό πρόγραμμα της Ιεραποστολής ως πρότυπο και να γίνεται συχνά αντικείμενο εκπαιδευτικών επισκέψεων Γεωργικών Σχολών, αλλά και οργάνων διοικήσεως. Παράλληλα, οι εφημερίδες πολλές φορές ασχολήθηκαν με τη φάρμα και της επιφύλαξαν κολακευτικά σχόλια.

Συνολικά, από το 1978 έως το 1989, ο π. Κοσμάς βάπτισε περί του 15.000 Κονγκολέζους. Το έργο του ευαγγελισμού ο π. Κοσμάς θεωρούσε ότι ήταν ο σκοπός της Ορθοδόξου Εκκλησίας. Γι’ αυτό και έδινε ιδιαίτερο βάρος στην κατασκευή ναών, στη λειτουργική ζωή, στο κήρυγμα, στην κατήχηση. Ήταν αρκετά επιφυλακτικός σχετικά με τη μέθοδο της φιλανθρωπίας, της διανομής τροφίμων η φαρμάκων, διότι δεν οδηγούσε σε πραγματική μεταστροφή.

Ο π. Κοσμάς, ακολουθώντας το παράδειγμα του Αγίου Κοσμά του Αιτωλού, ο οποίος τόνιζε τη σημασία της μόρφωσης, από τα πρώτα χρόνια κι όλας της δράσης του ίδρυσε Δημοτικά Σχολεία σε τρία χωριά. Το Φθινόπωρο του 1988 θα ξεκινήσει την ανέγερση του Σχολείου στο κέντρο της Ιεραποστολής στο Κολουέζι, η οποία βέβαια ολοκληρώθηκε μετά το θάνατό του το 1989 και φιλοξενούσε 1.100 – 1.200 μαθητές το χρόνο.

Επισκεπτόταν πολύ συχνά τα ιδρύματα, το Νοσοκομείο και τη Φυλακή του Κολουέζι. Ενίσχυε με όποιον τρόπο μπορούσε, συμπεριλαμβανομένων των πληρωμών εγγυήσεων για αποφυλάκιση κρατουμένων με ελαφρές ποινές. Το Γηροκομείο του Κολουέζι, όπως και τα δύο Λεπροκομεία μίας Ρωμαιοκαθολικής οργάνωσης λάμβαναν επίσης ενισχύσεις από την Ιεραποστολή.

Πολυποίκιλο το κοινωνικοφιλανθρωπικό έργο του π. Κοσμά, με πολλές συντεταγμένες σε όλη την περιοχή της Κατάνγκας. Υπήρξε μεταξύ άλλων. Κήρυκας, εργοδηγός, μηχανικός, οικοδόμος, σιδηρουργός, επιπλοποιός, υδραυλικός, ηλεκτρολόγος, κατηχητής, μεταφραστής, τυπογράφος, καλλιεργητής, κτηνοτρόφος, κτίτορας ιδρυμάτων και πολλά άλλα.

Τα ίχνη της πορείας του αποδεικνύουν το μέγεθος του πνευματικού, κοινωνικού και φιλανθρωπικού του έργου. Και μόνο η σκέψη αυτή σε κάνει να αισθάνεσαι δέος και σεβασμό γι’αυτόν τον άνθρωπο. Έναν άνθρωπο, ο οποίος είχε αφιερώσει ολόκληρη τη ζωή του μοιράζοντας αγάπη, συμπόνια και παρηγοριά.

Μοίρασε σε χιλιάδες Αφρικανούς αδελφούς μας ένα πιάτο φαγητό και ένα ποτήρι νερό. Η κραυγή της αγάπης τόσων φτωχών ανθρώπων αποδεικνύει την ευγνωμοσύνη τους προς το πρόσωπό του. Και αυτή η κραυγή γίνεται προσευχή προς τον φιλάνθρωπο Θεό ως δώρο για την μεγάλη ευεργεσία που δέχτηκαν στη ζωή τους.

Γι’ αυτό και ο π. Κοσμάς μπορούσε να διακρίνει την κραυγή ενός ολόκληρου λαού, που αναζητούσε να βρει την Αλήθεια. Αναζητούσε να βγει από το σκοτάδι και να έρθει στο Φως. «…ο λαὸς ο καθήμενος εν σκότει φως είδεν μέγα…» (Ματθ. 4, 16).

Και πραγματικά. Τριάντα πέντε χρόνια και πλέον δίνει αυτήν τη δυνατότητα στους Αφρικανούς αδελφούς μας να μετέχουν και αυτοί στο Φως. Να έχουν δικαίωμα στη σωτηρία. Να έχουν δικαίωμα στην αληθινή ζωή. Την αιώνιο ζωή.

Εξάλλου, ο π. Κοσμάς, ποτέ και σε κανέναν δεν αρνήθηκε τη σωτηρία. Σε κανέναν δεν έκλεινε τη πόρτα. Σε κανέναν δεν αρνήθηκε τη βοήθεια. Ακόμα και σε ανθρώπους, οι οποίοι δεν ήταν Ορθόδοξοι. Όπως λέει και ο απ. Παύλος: Η αγάπη ου ζητεί τα εαυτής (Ά Κορ. 13, 5).

Πώς μπορούσε να αρνηθεί τη βοήθεια, όταν έβλεπε καθημερινά εκατοντάδες ανθρώπους να απλώνουν τα αδύνατα χέρια τους ζητώντας λίγα τρόφιμα ή λίγα χρήματα και ακούγοντας την σπαρακτική φωνή τους; Πώς μπορούσε να αρνηθεί τη

βοήθεια σε μία μητέρα, η οποία ζητούσε να πάρει φάρμακα για το άρρωστο παιδί της, τα οποία θα το έσωζαν από το θάνατο; Πώς μπορούσε να στερήσει τη μόρφωση σε ένα παιδί, πριν αυτό καταλήξει να γίνει εργάτης των ορυχείων θάβοντας τα όνειρά του εκεί μέσα, πρίν καλά καλά προλάβει να τα εκπληρώσει;

Τέτοια ήταν τα σπλάχνα του π. Κοσμά. Η αγάπη του έφθανε μέχρι τη θυσία. Έτσι κι αλλιώς, εκείνος που αγαπά αληθινὰ τους άλλους γίνεται όμοιος με το Θεὸ της αγάπης. Θυσιαζόμενος για τους άλλους, νιώθει τόσο μεγάλη εσωτερικὴ χαρὰ καὶ ικανοποίηση, που δεν μπορεί καμιὰ άλλη χαρὰ να την αντισταθμίσει. Διότι βιώνει την «μείζονα αγάπη» που ξέρει να γίνεται θυσία για τους άλλους. «Μείζονα ταύτης αγάπην ουδεὶς έχει, ίνα τις την ψυχὴν αυτού θη υπὲρ των φίλων αυτού» (Ἰω. ιε΄ 15, 13).

Έλεγε ο ίδιος χαρακτηρηστικά: Αν το έργο μου είναι προσωπικό, θα διαλύσει μόλις εγώ φύγω. Αν έχει βάσεις εκκλησιαστικές, θα το αναλάβει η Εκκλησία και θα έχει συνέχεια.

Σε πολλούς προκαλεί εντύπωση το γεγονός ότι χωρίς μεγάλη σχετικά ιεραποστολική πείρα δημιούργησε σε μικρό χρονικό διάστημα το μεγάλο αυτό ιεραποστολικό οικοδόμημα. Εκείνο, όμως, που τον διέκρινε ιδιαίτερα, ήταν η εργατικότητά του, η μέθοδος και η οργάνωση στην εργασία, η ευρυμάθεια, η ταχύτητα και η ευχέρεια στην αντιμετώπιση δυσκολιών, η εφευρετικότητα, η ακλόνητη πίστη, το πνεύμα της αγάπης και της θυσίας. Στενός του συνεργάτης έγραφε: Ιεραποστολή δεν είναι μόνον η κατήχησις και οι βαπτίσεις. Δια να μπορούν να λειτουργούν και να κινούνται οι Ιεραπόστολοι και οι συνεργάτες τους εις το καθαρώς πνευματικό έργον, χρειάζεται ολόκληρη τεχνική υποδομή, της οποίας το μέγεθος και η αξία μένουν άγνωστα εις τους φίλους των μετόπισθεν.

Το έργο του σήμερα και ο τρόπος ενεργείας του αποτελούν πλέον ιεραποστολικό οδοδείκτη για τους μεταγενεστέρους. Ορθόδοξοι Ιεραπόστολοι και ιεραποστολικές εκκλησιαστικές κοινότητες σε πολλά σημεία του πλανήτη μας έχουν ακούσει για το έργο, την ζωή και την θυσία του π. Κοσμά, και είναι σίγουρο ότι επιθυμούν να μάθουν ακόμη περισσότερα.

Όσα έγραψε, είπε και έπραξε, αποτελούν ιερές παρακαταθήκες, που προτρέπουν, διδάσκουν και παρακινούν στην κένωση, την θυσία, την μαρτυρία και το μαρτύριο. Αποπνέουν την Χάρη του Θεού, που εμπνέει και καθοδηγεί στην πρόοδο του ευαγγελισμού και της σωτηρίας των ψυχών. Αποτελούν γνήσια έκφραση της ιεραποστολικής εντολής του Κυρίου προς τους μαθητάς του: πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τά έθνη…(Ματθ. 28, 19).

Η ζωή του υπήρξε αγνή και καθαρή και γι’αυτό ελεύθερος από άλλους περισπασμούς μπόρεσε να δοθεί στη διακονία του Χριστού και των ελαχίστων αδελφών του.

Όπως πάρα πολύ εύστοχα σε μία επιστολή του η ΑΘΜ Πάπας και Πατριάρχης Αλεξανδρείας και Πάσης Αφρικής, κ. κ. Θεόδωρος Β’ αναφέρει: Αυτό που πρέπει να αναφέρουμε, είναι πώς δύναται ένας άνθρωπος να πραγματοποιήσει όλα αυτά και να δώσει και την ζωή του για τον πονεμένο άνθρωπο; Πολλά πραγματοποιεί ένας άνθρωπος, όταν έχει την ψυχή και την καρδιά του πατέρα Κοσμά. Η αυταπάρνησή του έδειξε τον δρόμο για την Αφρική, η συμπόνοια για τα πεινασμένα παιδιά τού έδωσε δύναμη να οργανώσει αγροκτήματα, η βαθιά του πίστη τού έδωσε την υπομονή να ανεγείρει Ιερούς Ναούς, η ταπείνωση τον έκανε αγαπητό σε όλους όσοι τον γνώρισαν και τέλος η μεγάλη του αγάπη στον Θεό τον οδήγησε να αισθάνεται το Κολουέζι σαν τόπο που θα ζήσει όλη την ζωή του και θα πεθάνει. Μόνο με αυτά τα δώρα του Θεού στην ψυχή μας μπορούμε να ακολουθήσουμε τον δρόμο του παπα – Κοσμά.

Αυτό πρέπει να τονιστεί και να καταλάβουμε όλοι μας, 35 χρόνια μετά από τον απροσδόκητο θάνατό του. Ο π. Κοσμάς είναι πηγή έμπνευσης για τον κάθε Ιεραπόστολο. Είναι το θεμέλιο της Ιεραποστολικής διακονίας μέσα στο χώρο της Εκκλησίας. Η πυρακτωμένη αγάπη του για τον Χριστό είναι η αλήθεια ότι σφραγίστηκε με το δικό του μαρτύριο. Είναι η προσφορά και η απαρχή σ’ αυτό τον ευλογημένο αγρό της Ιεραποστολής.

Μετά από 35 χρόνια, η μνήμη του είναι πιο επίκαιρη από ποτέ και αποτελεί υπόμνηση ενός χρέους. Η Εκκλησία χωρίς την Ιεραποστολή είναι μία Εκκλησία χωρίς αποστολή. Ο μακαριστός π. Κοσμάς έρχεται σήμερα σε όλους εμάς να υπενθυμίσει το χρέος μας. Να υπενθυμίσει την διακονία μας στην Εκκλησία, όπου κι αν γίνεται. Τότε μόνον θα είναι αληθινή, όταν είναι σταυρική, όταν είναι αγαπητική και όταν είναι θυσιαστική. Αυτά είναι ακριβώς τα χαρακτηριστικά της διακονίας μέσα στην Εκκλησία του Χριστού και σε οποιοδήποτε σημείο της γης.

Εν κατακλείδι,

Το σκήνωμά του έμεινε εκεί στον χώρο των αγώνων του, για να προστατεύει, να ενθαρρύνει, να υπενθυμίζει τις διδαχές του, το παράδειγμά του, να αγιάζει την γη που τον σκεπάζει. Γι’ αυτό και ο μακαριστός Καθηγούμενος της Ιεράς Μονής Οσίου Γρηγορίου, π. Γεώργιος Καψάνης είχε πει: Εαν εκάλεσε τώρα τον π. Κοσμά, τον εκάλεσε, διότι εν τη αγαθότητί Του Εκείνος ο πάνσοφος Δημιουργός και Πατέρας μας γνωρίζει ότι ήταν η καλύτερη ώρα για την ψυχή του. Ήταν η καλύτερη ώρα

για την Εκκλησία και για την ιεραποστολή στην Αφρική, να τον καλέση τώρα. Η ιεραποστολή στην Αφρική έχει βέβαια ολίγους ανθρώπους αφοσιωμένους, που διακονούν εκεί, αλλά δεν έχει μάρτυρες. Σχεδόν μόνο ένα είχε μάρτυρα, τον αείμνηστο π. Χρυσόστομο Παπασαραντόπουλο. Το ιερό σώμα του έμεινε στην Αφρική. Το δεύτερο ιερό σώμα ενός αγωνιστού και ενός πάλι μάρτυρος ιεραποστόλου της Αφρικής, είναι του π. Κοσμά. Μένει κι αυτό στην Αφρικανική γη ως ευλογία.

Αναπαύου, αδελφέ και συλλειτουργέ. Η θυσία σου δεν απέβη επί ματαίω. Η έρημος εξήνθησε. Όλο και περισσότερος λαός συνάγεται γύρω από τον Σταυρωθέντα και Αναστάντα Κύριο. Όλοι αυτοί είναι και ιδικά σου παιδιά, για τα οποία θα πεις στον Κύριο κατά την ένδοξο Δευτέρα παρουσία σου: Ιδού εγώ και τα παιδία α μοι έδωκας, ο Θεός (Εβρ. 2, 13).

Πηγή: www.pemptousia.gr